

своїх регіонів. Створюються нові робочі місця як у адміністрації самого бізнес-інкубатора, так і в розміщених на його території підприємствах.

Подальший розвиток бізнес-інкубування в Україні неможливий без розробки і прийняття Типового положення про бізнес-інкубатор. Проте, безумовно, навіть розробка і прийняття такого регуляторного акта не розв'яже головного питання – створення всебічних сприятливих умов для розвитку мережі бізнес-інкубаторів в Україні [2].

На мою думку, доцільно реалізувати бізнес-інкубатори у вищих навчальних закладах. Прикладом є Харківський національний університет міського господарства імені О.М.Бекетова. 3 червня відбулося відкриття Бізнес-інкубатора в рамках реалізації проекту «Бізнес-інкубатор для студентів, викладачів і бізнесу». Даний проект дуже важливий і необхідний для підтримки підприємницьких ініціатив студентів для професійного зростання та можливості отримання першого робочого місця шляхом створення власного підприємства [3].

Список використаних джерел: 1. Волков О.І. Економіка і організація інноваційної діяльності / Волков О.І., Денисенко М.Г. : [Підручник]- ТОВ Видавничий дім "Професіонал", 2004. – 960 с. 2. [http://pidruchniki.com/] Конспект лекцій на тему «Інвестиційна діяльність» 3. [http://www.kname.edu.ua/] Офіційний сайт ХНУМГ імені О.М.Бекетова.

ДУШЕНКО Ю.В., магістрант кафедри менеджменту організацій ІНЕМ НУ «ЛП», м. Львів

ЛАКІЗА В.В., ст. викл. кафедри менеджменту і міжнародного підприємництва ІНЕМ НУ «ЛП», м. Львів

ОСОБЛИВОСТІ СТИМУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ В УКРАЇНІ

Як свідчить світовий досвід, прискорений економічний розвиток країни на сучасному етапі стає неможливим без ефективного розвитку інноваційного процесу. Сутність інноваційного процесу полягає у створенні, поширенні та використанні нововведення [1, с. 47]. Специфіка реалізації інноваційного процесу в регіонах України, що спостерігається за останнє десятиріччя, не відповідає стратегічним завданням її розвитку, зберігається відставання розвитку країни в цілому від провідних країн світу, посилюються диспропорції в інноваційному розвитку між регіонами всередині країни [2, с. 55]. Кількість промислових підприємств, які впроваджують інновації, протягом останніх років знаходиться в межах 12–14 % їх загальної кількості, що набагато менше, ніж у провідних інноваційних країнах [3].

Державна підтримка розвитку інноваційного процесу здійснюється шляхом бюджетного фінансування, податкового стимулювання, кредитування тощо. В даний час відбувається зміна напрямку інноваційного процесу від традиційного до зворотного, коли розробка та впровадження інновацій здійснюється за кошти замовників [4]. Разом із тим, забезпечення реального впливу на розвиток інноваційного процесу покладається на державні, галузеві та регіональні інноваційні програми.

Вирішальну роль у розвитку інноваційного процесу відіграє інноваційна інфраструктура, елементи та складові якої призначені забезпечувати його на всіх етапах. Зокрема, виробничо-технологічна та фінансова підсистеми інноваційної інфраструктури забезпечують підтримку інноваційного процесу головним чином на

етапах фундаментальних досліджень і розробок інновацій. На етапі комерційного споживання інновацій виступає діяльність інформаційно-аналітичних, консалтингових центрів, технологічних парків, центрів трансферу технологій та багатьох інших складових інноваційної інфраструктури [5].

Розвиток інноваційної інфраструктури (який лежить в основі розвитку інноваційного процесу) відбувається як шляхом вдосконалення вже існуючих її елементів, так і шляхом створення нових складових. Особливої підтримки потребує створення таких визнаних у передових країнах світу елементів інноваційної інфраструктури, як венчурні фонди, центри трансферу технологій, регіональні інноваційні кластери, бізнес-інкубатори [5]. Для забезпечення розвитку такого інноваційного процесу в Україні, який сприяв би формуванню конкурентоспроможної національної економіки та невідступному зростанню добробуту громадян, необхідно відновити встановлені законодавством та розробити нові реальні механізми стимулювання інноваційної діяльності, спрямованої на реалізацію визначених державою оновлених пріоритетних напрямків інноваційної політики.

Список використаних джерел: 1. Федулова Л.І. Інноваційна економіка: Підручник. – К.: Либідь, 2006. – 480 с. 2. Комеліна О.В. Стратегія трансформації інноваційно-інвестиційного простору України: теорія, методологія і практика: монографія. – Київ: ТОВ „ДКС центр”, 2010. – 486 с. 3. Адамович О. Реалізація інноваційно-інвестиційної моделі розвитку регіону як дієвий механізм обласної програми економічних реформ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.adm-pl.gov.ua/main/news3/detail/888.htm> 4. Проект „Стратегії інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів” [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.pir.dp.ua/uploads/StrategizInnovRazvitiyaUkr.doc 5. Закон України „Про інноваційну діяльність” від 04.07.2002 р. за № 40–IV (із змінами і доповненнями) (із змінами і доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi> 6. Закон України „Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків” від 16.07.1999 р. за № 991–XIV (із змінами і доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi> 7. Закон України „Про наукову і науково-технічну діяльність” від 13.12.1991р. за № 1977–XII (із змінами і доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>

ЖАДАН Л.В., канд. екон. наук, доцент, м. Харків, НТУ «ХПІ»

ВЕРЮТІНА В.Ю., ст. викладач, м. Харків, НТУ «ХПІ»

ЖАДАН Ю.В., магістр, м. Харків, НТУ «ХПІ»

ДОЦІЛЬНІСТЬ РОЗРОБКИ ТА ВПРОВАДЖЕННЯ ЕНЕРГОЗБЕРІГАЮЧИХ ТЕХНОЛОГІЙ

В умовах науково-технічного прогресу промислові підприємства є найбільшими споживачами енергії та енергоносіїв. Серед них до основних відносять електроенергію, паливо, пар. За характером використання енергія ділиться на силову, технологічну та виробничо-побутову. Силова енергія надає руху технологічному устаткуванню, підйомно-транспортним засобам. Технологічна енергія змінює стан матеріалів, їх властивості. Виробничо-побутова енергія витрачається на освітлення приміщень, вентиляцію, опалення та інші цілі.

В собівартості продукції олійно-жирового комплексу частка витрат на технологічні цілі займає від 25 до 30%. Зниження витрат на енергоносії здійснюється розробкою та впровадженням енергозберігаючих технологій. До них відносяться проведення технологічних процесів під тиском, що дозволяє знизити витрати на електроенергію на 10-12%, а в окремих випадках до 25-50%.

Другим напрямом енергозберігаючих технологій є використання тепла вторинних ресурсів. В використанні вторинних енергетичних ресурсів виділяють три